

РАН БОСИЛЕК
МЪДРИЯТ ТЪКАЧ
НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

В едно далечно царство зацарувал цар, който не обичал бърбиците. Харесвали му се само ония люде, които умеят с две-три думи да кажат, каквото трябва.

Един ден царят, заобиколен от своите съветници и царедворци, седял на престола си да обсъжда държавни работи. Съобщили му, че е дошел пратеник от съседния цар. Тия двама царе се не обичали и постоянно враждували.

Оная страна, отдето идел пратеникът, била особена. Там хората били още по-мълчаливи. Толкова им било неприятно да говорят, че се разговаряли с ръце като неми.

Пратеникът влязъл, поклонил се на царя и начертал — без да каже нито дума — една окръжност около престола. После седнал на дивана, право пред царя, като си кръстосал нозете. С тоя знак той казал, каквото имало да каже — и сега очаквал отговор.

Царят не разбрал що значи това колело около престола. Той запитал с поглед царедворците.

Никой не бил разбрал знака.

Царят се ядосал много.

Той заповядал да му доведат най-умния мъж, който да обясни знака, направен от пратеника.

Царските пратеници знаели, че в една къща живее някакъв учител, много умен човек. Влезли в къщата му, но не намерили никого. В стаята видели люлка, дете спяло дете. Люлката се люлеела, макар че не се виждало никой да я люлее. Качили се на плоския покрив. Там имало мокро жито, разпиляно да съхне. Дълга тръстикова пръчка, забита в средата, се люлеела — да плаши врабците, да не би да изкълват зърната. Но и тая пръчка не клател никой, а и вятър нямало.

Царските пратеници се зачудили. Излезли в двора. Там видели една бабичка, която чистела боб. Като я запитали, узнали, че учителят не живее отдавна там. В къщата живеел тъкач, син на бабата. Той работел в стаята улицата, а жена му била излязла по пазар.

Те влезли в тъкачницата — да разберат какви са чудесиите, що били видели. Тъкачът работел на своя стан: бързал да свърши платното.

Когато го разпитали, узнали, че той завързал по една връв на двете подлоги, върху които натиска с краката си, когато тъче. Едната връв била съединена с люлката в стаята, а другата — с тръстиката на

покрива. Натисне ли едната подлога, люшне се люлката, натисне ли другата — разклати се пръчката.

Двамата пратеници се спогледнали, сякаш искали да кажат: „Умен е тоя тъкач. Тъкмо такъв човек ни трябва.“

И те му казали, че е дошел пратеник, който начертал колело около престола на царя, и че никой не можал да разбере що значи то.

— Ела в двореца — рекли му те. — Ако отгатнеш що значи колелото, царят ще те награди богато.

Тъкачът помислил малко, па се навел, та взел от прозореца два ашика (кокалчета), с които си играело момчето му, когато се върне от училище. На излизане видял, че от двора идва едно пиле. Вратата на тъкачницата зеела — то влязло да кълве. Той го хванал, погалил го, па го пъхнал в пояса си и тръгнал след пратениците.

Като влязъл в двореца, тъкачът се поклонил на царя, па се обърнал към пратеника, без да каже дума. Оня го погледнал, а сетне посочил царя и съветниците му. Тъкачът посочил към прозореца, а след това посочил себе си. После се навел, сложил пред пратеника двата ашика и го загледал спокойно в лицето.

Чужденецът се изненадал и дори се малко докачил. Той се замислил, па току бръкнал в джоба си, извадил шепа просо и го пръснал по пода.

Тъкачът се усмихнал.

Той извадил от пояса си пилето и го пуснал. То изкълвало просото. Тогава пратеникът станал, поклонил се на царя и си отишел.

Царят запитал тъкача какво значат движенията, които, си разменили с пратеника.

Тъкачът отвърнал спокойно:

— Той е начертал окръжност. Искал е да каже: „Ако нашият цар ви нападне и обгради столицата с войска, що ще сторите? Ще ли му се предадете, или ще се браните?“ А когато влязох аз, той посочи тебе и царедворците. Искаше да рече: „Нито царят можа да разбере що му казвам, нито тия около него“. Но аз посочих към прозореца, а после — към себе си. С това движение му рекох: „Не царят и придворните, а народът трябва да ти отговори. Аз съм човек от народа — аз ще ти отговоря.“ После хвърлих пред него ашиците. Това значеше: „Вие сте пред нас като деца“.

— Наистина — рекъл усмихнато царят. — И ние сме играли на ашици, когато сме били малки. После?

— После — продължил тъкачът — той пръсна шепа просо по пода, с което искаше да рече: „Нашите войници са безбройни“. Но аз пуснах пилето да изкълве зърната. То значеше: „Само един наш може да избие стотина ваши“.

Царят бил толкова възхитен от мъдростта на тъкача, че пожелал да го назначи пръв управник.

Но тъкачът не приел.

— Аз съм си тъкач и ще си остана тъкач — рекъл той на царя.

Тогава царят го наградил богато и го изпратил от славно по-славно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.